

אחד עשר קצרים לאהובי הפסיכופת, ועוד כמה לילות סתם

מילים: אורית קרוגלנסקי

ציורים: רוברטו סוטו

Eleven short texts for my psychopath lover, and some other nights

Words: Orit Kruglanski

Drawings: Roberto Soto

תודה מיוחדת לרומי אחיטוב, רחל רמרז, בעז רוסנו ושמעון אדף

מותר להעתיק ספר זה, כולו או מקצתו, לשימוש לא מסחרי וכל עוד נשמר
היחוס לאורית קרוגלנסקי ורוברטו סוטו.

ליצירת קשר: eleven@vfemail.net

אחד עשר קצרים לאהובי הפסיכופת, ועוד כמה לילות סתם

1.

היא משעינה את שדי המוצרלה הטרייה שלה על השולחן הגבוה במטבח, אגלי מים לבנבנים עוד ניגרים מהם. רגליה ארוכות ארוכות, ארוכות ורכות, ללא עצם, הן משתלשלות אל מתחת לשולחן ונאספות בשלוש טבעות על הרצפה, כמו בצק לבייגלה. יציבתה מלכותית, עכוזיה נושכים בחוזקה את מושב הכסא הגבוה. הוא מטביע את אצבעותיו בחזה המוצק, הקריר, הנכנע למגע, פוער חמש מנהרות לעבר המרכז. הוא נוגס נתח שד ומשאיר בו חיסור בצורת שיניו. בלשונותיה היא אוספת רוק מתוק שניגר. הרצפה נרטבת. זהירות, הוא אומר ונופל.

הוא דוחס רגל רכה וחלקה לפיו, יונק אותה פנימה כמו ספגטי שמן, עד שהוא מגיע בשפתיו אל מעלה הירך, פעור סביבה כמו צמיד. בתוכו, הרגל מתמתחת, מתקשה, ממלאת אותו מבפנים ולוחצת החוצה, האצבעות שלה מתגנבות לתוך שלו ומתנועעות בתוכן כמו כפפה. הרגל השנייה על הרצפה בדריכות מתוחה כמו זנב של חיה. הוא שובר את הקליפה ומשפשף את ידיו על הריאות, פרחים חמים נפתחים למגע עור מחוספס. היא פוערת את רגליה ונוטלת בין שפתיה את ראשו המחודד עד הצוואר. הוא דוחף עם המצח ושמן ניגר.

2.

היא משעינה את מרפקיה על השולחן הגבוה במטבח. מצחו נח בין רגליה והוא מביט פנימה בעין עצומה למחצה, עפעפיים כבדים מרפרפים על שפתייה. היא מלטפת את שער השחור בכנפיים עייפות. מבטו חודר בסבלנות, עיקש, מרעיד. מעביר את אצבעות-הדברים המעודנות במורד הגב. רגלה נשלחת לאחור, מותחת חוט. ביד שמאל הוא מנשק אותה בלהט, בשנייה מצמיד לְחִי לחזה, מגיר דבש. העור נפתח כלוע, נשיפת אוויר שנעצר בריאות נמלטת באנחה. פניו טובעים בבשר החם, המופתע, החשוף, מילים רכות נבלעות במבוך הריאות. היא מגלידה לאט, הוא נלכד. הרגל מתרפה, דורסת דובדבן.

3.

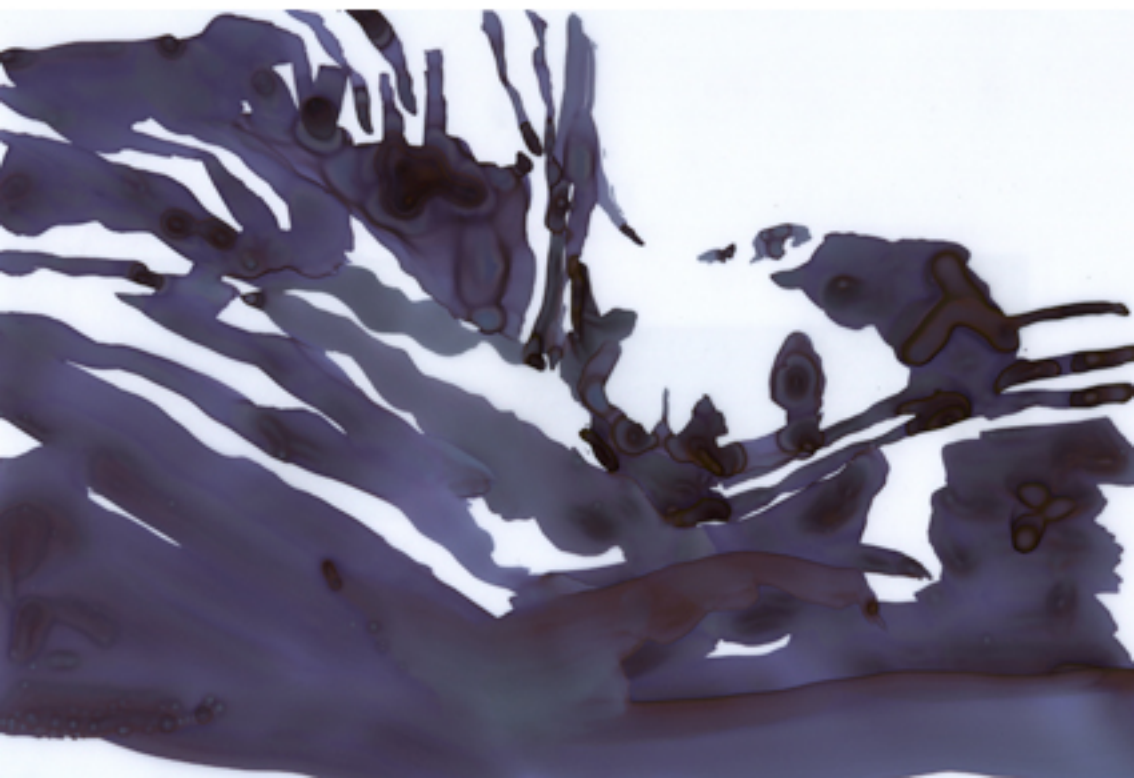
הוא משעין אותה על הקיר השחור ומרים לה את החצאית. הוא רוכן עד שפניו בגובה עכוזיה הלבנבנים. ידיו נשלחות אליה, מורעבות, כולו נדרך עם קצות האצבעות המתקרבות אל גבעותיה, הנה הן כמעט נוגעות, כמעט לשות את חול הים, כמעט חופרות בו מנהרות שמגיעות עד המים. האצבעות עורגות ומתקרבות אבל לא נוגעות, לא לשות, לא חופרות, לא מגיעות כי הן נפרדות מהיד ונושרות, מתפזרות על הרצפה קרוב לכפות הרגליים, עודן מתנועות תולעים תלושות, נואשות להגיע. הוא מלקק את כפות ידיו החלקות, מעביר את לשונו על קו החיים, חש את רגישות העור, שהיא רכה ומשתוקקת, צורתן הרבועה של הידיים, המתאר השלם, העור המושלם במקום שם היו אצבעות. הידיים הלחות נמשכות אל העכוז, מבקשות לטבוע בבשר הרך, להרעיד, להעביר בו גלים. הן מתקרבות באיטיות, חשות את חומה, את השדה הבלתי נראה המקיף אותה, את הבטחת התענוג המגדירה את גבולותיה, את תחומה, האוויר הדחוס כפרי שטרם ננשך, המיץ המתוק רגע לפני שהוא ניגר. הן מתקרבות אך לא מגיעות. כפות הידיים נושרות, נופלות על הרצפה בחבטה, כמעט מצליחות לגעת בקרסוליים. בין רגע הן קמלות. הוא מקיף את עמודי ירכיה המוצקים בגדמים ולא נוגע. הוא מקרב את פניו לחריץ, ולא נוגע. הוא משגר את הלשון.

הלשון נורית מתוך פיו והיא נאנחת מעצמת הפגיעה, בזריזות מחליקה וממלאה את החריק, מלווה אותו מלמעלה ועד לפתח. עבה ומחוספסת היא חודרת. היא מכופפת את עיניה היפות כדי לראות מה קורה, מאיימת בשיניים הקטנות והחדות של הכוס שלה. מאוחר מדי. הלשון משתחלת כלפי מעלה, גמישה, נחושה וארוכה מאוד, מתמלאת ומתקשה. היא נשענת בכבדות על הקיר, דוחפת את ידה לתוך החור שלה בניסיון לתפוס את הפולשת. היא מצליחה לאחוז בה, אך הלשון חזקה ממנה. היא גוררת איתה את היד שנבלעת כולה בתוך הגוף. הלשון מטפסת בעיקשות במעלה הקרביים, עוקפת את הצלעות, נכנסת לגרון ומגיחה בפה. בכוח היא פותחת את השיניים החשוקות ופורצת החוצה. היא מלקקת את השפתיים המתוקות, את העיניים היפות, המופתעות, נכנסת לאוזניים ולאף. אז היא חוזרת לפה, עוברת דרך השפתיים שרוטטות עכשיו, מחפשת את הלשון השנייה ועוקרת אותה. היא גולשת במהירות עם טרפה למטה והחוצה.

הגוף הרך, נטול לשון, מחליק לרצפה בחוסר חוליות ונוחת בערימה רופסת על הרצפה הקרה, פולט קצף ים.

הוא ישן על הצד, ברכיו מקופלות בתוך ברכיה, עיניו הסגורות מצביעות על הקיר. הפין הישנוני שלו נח בין ירכיה, מתמתח למגעה ונכנס לטווח הרדאר. אזעקה. עיני העור נפתחות בקליק מכני, סוקרות את הצורה. היא שולפת את לשון הפות הזעירה שלה כדי לחקור, הלשון נמתחת ולא מגיעה. היא מלקקת את שפתיה, מנסה שוב אך הפין נח בדיוק מעבר להשגתה. מתוסכלת, היא נושכת בכעס את הדגדגן הנפוח וחורקת את שיני הפות החדות. בשפתיים חשוקות היא שואפת בחוזקה, שואבת אוויר עד שהפין מגיע ונכנס, היא ממשיכה לשאוב ולבלוע עד ששפתיה נתקלות בבטן התחתונה שלו. חזק יותר היא שואבת, מתעקשת, חזק, יותר, עד שהגוף שלו מתקפל אחורה בגובה הירכיים ולאט לאט נבלע בתוכה. הוא מתעורר בבהלה, מנסה להיאחז, תופס שערות בשתי ידיו. היא זזה בשנתה, מתחככת בכוח בגוף שעובר בין רגליה, מגירה לְבָה חלקלקה. בכל כוחו הוא מנסה לעצור, נועץ ציפורניים ושיניים בחול הטובעני, נלחם בפראות עד שאוזלים כוחותיו. החום הלח מקיף אותו בדחיסות, בלבול חושים, ריחות, ליטוף, הוא אובד, נכנע, פוער את פיו לנשימה אחרונה של אוויר, מאוחר מדי.

הפה נתקל בקיר רך, פנימי. היא מכווצת את הרוחם הגמיש שלה לעונג בלתי נסבל. הוא מעביר את לשונו בחשיכה, המתוק שלה מתערבב במלח שהוא מזיע. הוא לוחץ את שפתיו אל הקיר ומוצץ. הרוחם נמתח, הוא מוצץ חזק יותר עד שהקיר נכנע, ממלא את הפה, מלטף את השפתיים עד שהיא מתהפכת כולה, החוצה פנימה, ומוכלת ברוחם. הוא דוחס אותו בידיו כמו כדור לתוך הפה, מעביר אותו מצד לצד, מטביע אותו ברוק, ממיס אותו בלשון עד שנשאר רק המרכז, דגדגן פועם. הוא לוחץ בלשונו ופיו מתמלא בנוזל. הוא בולע, אבל הדגדגן נתקע לו בין השיניים ומכה שם שורש קטן.

ראשו מונח על השולחן הגבוה במטבח. היא מניחה את ידה העדינה בין שערותיו השחורות. היא מוציאה חוט ומחט ותופרת בקפדנות את אצבעות ידה לעור הקרקפת. הפה שלו מלא שרשראות מתכת כבדות שהוא מנסה לבלוע. הן נחבטות בשולחן בצלצול עמום כשהוא משחרר את שרירי הלסת. היא מקרבת את רגלה היחפה לרגלו, לליטוף מתחת לשולחן. כף רגלה נפרמת במגע עם העור הקוצני. מילוי החול שלה מתחיל לזרום דרך החור. היא מנסה להגיע עם המחט אבל החוט קצר מדי. חול לבן דקיק נערם על הרצפה בתל שהולך וגדל במהירות. ביד החופשית שלה היא מפרידה לו בכוח את השיניים ומכניסה את כל הזרוע לפה לחפש משהו שיעצור את הנזילה. היא שולה משם שרשראות, שלשלאות, מנעולים, בריחים, מפתחות ולב קטן חצי מעוקם מפח חלוד. היא נחתכת מהפח וחול מתחיל לזרום לה גם מהאצבע. היא נחלשת. הזרוע הריקה נותרת מדולדלת בתוך פיו. בלי להסתכל הוא ממשש לה את השדיים. כפתורי הפלסטיק של פטמותיה מתחממים לרגע ושורפים את החוט שהחזיק אותם במקומם. הם נופלים לתוך החול שנצבר על הרצפה הקרה. הוא מחפש אותם לרגע בהיסח דעת, עם אצבעות הרגליים. אחר כך הוא מצייר בחול עיגול עקום. הוא מוציא מטבע של שקל ומטיל אותה שלוש פעמים. אף פעם לא יוצא פלי.

הוא משעין אותה על הקיר הלבן במטבח וחודר אליה בכוח מספר פעמים עד שהוא מרים אותה מהרצפה וממסמר אותה לקיר עם הזין. היא מנדנדת קלות את רגליה שתלויות מילימטרים אחדים מהרצפה, בניסיון להגיע או אולי כי זה נעים לה. הוא נושך את צווארה כדי לשחק אותה, וביד אחת מלקק אותה לאורך עמוד השדרה. הרוק החומצי מרכך את העור. הוא מכניס את ידו השנייה לפתח עכוזה ולוחץ כלפי מעלה, חותך את השכבה העליונה עד העורף. הוא מכניס את שתי הידיים לחתך ומפריד את הבשר מהעור. הוא מלטף את הבשר שנחשף, את עכוזה, ירכיה, מקיף אותה מבפנים ונוטל בידי היבשות את תוכן השדיים החם והלח. הוא מכניס את הזרת לעור הפטמה המורם. הוא מותח את הפטמה לעבר פיה ונותן לה למצוץ את הזרת המכוסה בעור פטמתה. העור נמתח והחתך נפער וגדל. הוא מוציא יד אחת ותופס את שערה, מותח את הראש כלפי מעלה. עמוד השדרה מתארך בהקלה, החוליות נפרקות. בידו השנייה הוא דוחף את הבשר שהתרווח, מוציא חתיכות וזורק אותן על הרצפה. היא מתפתלת ומתעוותת, הוא גומר ומכתים את הקיר. היא נותרת רפה, העור הפתוח תלוי סביבה, מדולדל. הוא מסיט את הבשר, עושה לעצמו מקום. את רגליו הוא מכניס לתוך רגליה, מותח את העור ומפשק, מבקש שיווי משקל. הוא מכניס את

הראש דרך הפתח שבעור בגובה העורף ומעביר אותו מבפנים עד שפניו בגובה פניה. הוא מוציא את הלשון ומלקק את שפתיה המתוקות. הוא אוכל אותן ומוציא את שלו דרך החור שנוצר בפניה. הוא דוחף אצבע לתוך עיניה, מוציא אותן בזהירות ומניח אותן על השולחן. הן מתמקדות בגבו בכחול בלתי מסתבר. הוא דוחף עם המצח עד שעניו יוצאות מחורי עיניה ומסתדרות במקום. לרגע הוא מתבונן בקיר. אחר כך הוא מכניס את זרועותיו לעור המתאים. הוא מתנער קלות כדי לסדר במקום את העור החדש. הוא מכניס את הידיים בפעם האחרונה לתוך החתך שבגב, מסדר את איברו בתוך שפתי הפות שלו בצד שמאל. הוא מרטיב את אצבעותיו ברוק דביק, מותח את העור וסוגר בזהירות את החתך. הוא נוגע בשדיים שלו. הם גדולים ורכים, זה גורם לו לעונג. הוא מתחכך בקיר הקר ומרגיש איך הוא נרטב מבפנים. הוא מחייך. הוא אוסף את שאריות הבשר מהרצפה ושם אותן במקרר בכלי פלסטיק אטום. הוא מנקה את הכתמים בעזרת סמרטוט לח. העיניים הכחולות עוקבות אחריו ממקומן על השולחן. הוא נוטל עין אחת בפיו. היא מלוחה מדי, הוא יורק אותה בגועל. העין הנוותרת מביטה בו בהבעה סתומה.

הם יושבים לשולחן הגבוה במטבח. היא מדברת, רגליה הגמישות משחקות במים כמו שני נחשים: נושכות אחת את השנייה, קולעות את עצמן לצמות ועושות קשרים. אחת מחליקה לעבר הרגליים שלו ונכרכת סביבן, השנייה נלפפת סביב רגל השרפרף ושתייהן מתחילות למשוך. הוא מחייך חיוך מתוח, מתאמץ להמשיך לשבת. היא ממשיכה לדבר. בדיוק בזמן הוא נאחז בשולחן, כי השרפרף מסתובב על רגל אחת ונוחת במים בחבטה שמתזזה טיפות לכל עבר. היא משתתקת, נדהמת, מושיטה לו לעזרה יד ענוגה. הוא לוקח את היד וכמעט מוחץ את האצבעות העדינות בייאוש, כוח בלתי נראה גורר אותו כלפי מטה. גאות, המים עולים ומגיעים עד מושב השרפרף. סערה מתקרבת. גשם שוטף מתחיל לרדת, עננים נמוכים מסתירים את המנורה. הכוח המושך אותו מתגבר, אצבעות לחות מחליקות משולחן המטבח, ידו השנייה עוד אווזות ביד שלה ושניהם מוטחים למים הקרים. בעוברה, היא מנגבת בגופה את השולחן – מעיפה למים צלחות, שמן, מלח, פלפל שחור, פלפל לבן ופפריקה בבקבוקונים שקופים, היא גוררת אחריה את השרפרף שלו שתפוס לה ברגל. ברק. רעם. היא נאחזת בו, מבוהלת, בידה החופשית וברגל עם השרפרף. היא נורא כבדה. בין זה לבין הכוח שמושך אותו כלפי מטה הם מתחילים לשקוע. היא מנסה לומר משהו, אולי

מילים מתוקות של פרידה, אבל המים נכנסים לה לפה ויוצאות רק בועות. היא עדיין מנסה לדבר כשברק נוסף שובר לשניים את השולחן הגבוה שבמטבח, שחציו צף במהירות עם הזרם ומתנגש בראש שלה בחזקה. היא מאבדת את ההכרה. המים ממשיכים לעלות. היא נורא כבדה. הם עומדים לטבוע. הרוח פותחת בטריקה את דלת המקרר וזורקת בכוח למים גבינה לבנה, נקניקים, חלב שהחמיץ, ריבה בשלושה טעמים ולחם בשקית נייר, שעולים ויורדים עם הגלים. כוחותיו כלים, הוא נאחז בשיש, הוא יודע שהוא לא יחזיק מעמד.

פתאום הכול נגמר. הכוח שגרר אותו למעמקים נעלם, הרוח והגשם מפסיקים. הוא מוצא את עצמו במים עד גובה הברכיים, תשוש אבל חי. הוא משתחרר מהחיבוק החונק שלה ומשעין אותה על השיש. הוא שם לב שהיא לא נושמת. בנשיקה רכה הוא פותח את פיה, מכניס את הלשון ומרגיש שמשוהו חוסם לה את דרכי הנשימה. הוא שולף את הלב בתנועת לשון מיומנת. הוא זורק אותו על הרצפה ומנשק אותה שוב. היא פותחת עיניים ומחייכת, מבולבלת. הוא משחרר לה את השרפרף מהרגל ומניף אותה ללא מאמץ. הוא יוצא מהמטבח כשהיא בזרועותיו ומכבה את האור.

בחושך, הלב המושלך מתרומם, נאנח, מתנקה קצת, כמיטב יכולתו, ובצעד איטי גורר את עצמו למקום אחר.

היא ישנה בין חלומות טורפים. היא מנסה להשתחרר אבל רק מצליחה להסתבך יותר ברשת הקורים. הוא מגיע מאוחר, מלטף את שיערה. היא פוערת את פיה לצעוק. הוא לוקח את ראשה בין רגליו, מכניס את הזין שלו לפה הפתוח. ביד זריזה הוא מדביק את העפעפיים לגבות בנייר דבק. דרך חלומה השקוף למחצה היא רואה אותו מתענג, מעבירה את לשון הקטיפה הרטובה שלה בחלל הפה, אווזת חזק בשיניה הרכות, בשפתיים מוכתמות.

האיבר גדל וממלא את חלל הפה, מתקשה, כבד, נמשך פנימה, והקשיות הזאת מתפשטת לו בשאר הגוף, פולשת למוותניים, מאבנת את שרירי הרגליים הקפואים ומתוחים להתפקע, גוף דומם הנופל פנימה בלי יכולת תנועה. היא זעה בשנתה, עיניה פקוחות, לשווא היא מתאמצת להשתחרר מהקורים הדביקים, היא קופצת את שפתיה כדי לא לקרוס תחת משקל גופו.

בקושי הוא מצליח להזיז יד אחת, הוא מכניס אותה בין רגליה לחפש את המפתח. האצבעות מסתבכות במיתרים, היא מתכווצת, מתחילה לרעוד. הוא מתאמץ להזיז את היד השנייה, מזחיל גם אותה פנימה ומגשש אחר המיתרים המתוחים עם סכין יפאנית קטנה. המיתרים

פוקעים ברעש בנגיעת מתכת חדה. עם כל מיתר שנחתך היא נרפית, מדלדלות האצבעות, הזרועות, הכתפיים, שרירי הצוואר שנשאו במתח, ולבסוף השפתיים שנותרות פעורות סביבו. בשתי תנועות קלות הוא גומר, הנוזל נאגר בחלל הפה ויוצר אגם לבן ורגוע עם ברבורים וסירות מפרש מוקף שפתיים חיוורות. השיתוק נוטש את גופו, הוא שולח את הזרוע עמוק יותר פנימה אל תוך גופה הרפוי. באצבעותיו החזקות הוא מרסק את הצלעות שלה, ומוציא בזהירות את השברים. עכשיו היא רכה לגמרי, כולה שד. הוא אוסף אותה בין זרועותיו ועורם את הבשר במרכז, כמו כרית. הוא טומן את פניו בגוף החמים ונרדם, כשהוא מוצץ פיטמה.

הוא נוטל את ידה ומוביל אותה אל האיבר. היא מחייכת, נוגעת. האיבר מהבהב בין מוצק ונוזל, כמו משהו ששיגרה האנטרפרייז למקום עם בעיות קליטה. הוא מצמיד את שפתיו לשפתיה, עוקב בזהירות אחרי הקו המתעקל של החיוך, ופוער את הפיות. הלשונות מתנפלות זו על זו, מלקקות ודוחפות, שיכורות מרוק, אל קירות פה זה או אחר. נוזלי הפה מתערבבים ומתרכבים לדבק רב עוצמה שנקרש למוצק שקוף למחצה וממלא את שני הפיות. הוא מנסה לפלוט אותו, דוחף אותו למעמקי הגרון שלה; היא מושכת את שפתיה לאחור אבל לא מצליחה להתרחק.

האיבר נעמד ביניהם, דוחף אותה כמה צעדים אחורה. הגוש המחבר בין הפיות מאלץ אותם להשתחוות. היא מרימה רגל ומורידה אותה בתנועה סיבובית, מעיפה את הזין מהדרך ומצליבה את רגליה. הוא מעקם את צווארו ומסובב אותה כדי להיעמד מאחוריה, נתזי הזיעה מתגבשים באוויר לאלפי רסיסי זכוכית. היא כופפת את בירכיה ומנתרת, מרימה את שניהם באוויר. בגובה המרבי היא מעקמת רגל ובוועטת בו במרכז החזה. הוא מוטח במהירות עצומה לעבר הקיר, הלשונות נמתחות באופן מסוכן אבל ברגע האחרון הירר המוצק נעקר מפיו. היא נוחתת על קצות האצבעות. לשונה נתלית ביובש בין שדיה ממשקל גוש הרוק, המנצנץ רגע באור דלוח כמו תכשיט פלסטיק ממכונה, ונושר.

10.

הוא מעביר אצבע מתחת לשד, מצייר קשת שמגיעה עד הנקודה שבין שני השדיים. העור העייף מתפרק למגע ופוער פתח לריק הרעבתן שבתוכה. רוח חזקה שואבת פנימה. בחור שנוצר נבלעים מיד הסדין הלבן, שתי כריות לבנות, חולצה לבנה ותחתונים בשלושה צבעים. הוא מנסה להציל את התחתונים אבל הרוח הפרועה מעמידה את שערו כקיפוד ומותירה אותו חסר אונים. הוא מקרב את פניו לחור, לחי ימין שלו נשאבת פנימה וסותמת אותו. במאמץ-על הוא מסובב את הפנים עד שהוא מקיף את החור בשפתיו, סותם אותו עם הפה. בטכניקת ריכוז סינית עתיקה הוא מצליח לחזור ולסרק את שערו בלי לגעת, אבל הלחי שלו נשארת מדולדלת כמו אשך זקן. הוא מוציא לשון ומלקק את גבולות החור ואת קירות בית החזה שלה מבפנים. היא מועכת את ראשו כנגד גופה, מקיפה אותו בשדיה הרכים, שנכנסים לו לאוזניים בזמזום פטמות חרישי ומהפנט. היא מעבירה את אצבעותיה בשערותיו, עוברת דרך העור ומשקיעה אותן במח הרך. מסרקת אותו, מתירה קשרים, מגרה חיבורים סינפטיים נשכחים. הוא נפעם, עוצם את עיניו, ריסיו השורטים את גופה ממלאים אותו בפליאה. הוא דוחף את ידו בכוס הרך, מועך, חש את ספוגיות החומר, אצבעותיו מתעוררות באינסוף נקודות רגישות ייחודיות.

היא מרימה את רגליה כמו מתעמלת, כופפת את בירכיה ומקרבת אותן אליה עד שהיא מעבירה אותן דרך החור בחזה שלה, דרך הפה שלו. היא מורידה אותן לאט לכיוון המים. בחושך הפנימי, הם נראים שחורים ושלווים. היא נוגעת בהם בקצות האצבעות. קרירות וכובד, המים נספגים במהירות ברגליים, מרטיבים את הסוכר שעוד מתמיד בצורתו לרגע, ואז מחליק, כמעט נוזל, לעבר הקרקעית. היא הולכת ונמסה, הוא מרגיש איך השדיים הגדלים מתפוצצים כמו בועות סבון. הוא דוחף את ידו כלפי מעלה בתוכה עד שהוא מגיע לראש. הוא לוקח אותו כמו בובת-יד ומצמיד את שפתה לשפתיו בנשיקה דחופה, מתוקה. הלשון שלה נמסה על שלו כמו שוקולד סמיך ומלטף, שנעלם ומותיר אותו לבדו, מלקק את אצבעותיו.

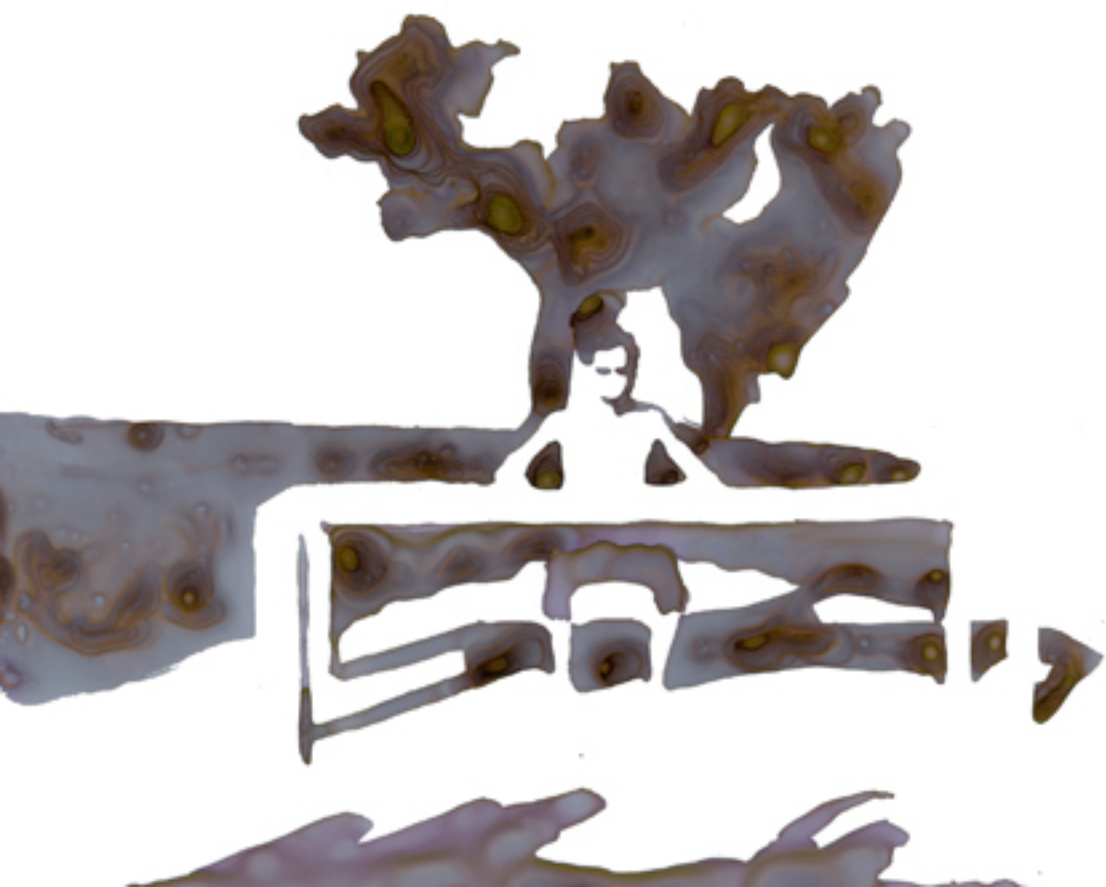
היא משעינה את ראשה על חזהו החשוף, מניחה את האצבעות בעמק המדברי המשתרע בין הירך לבין תחילת הבטן. הרגליים שלה משרטטות זווית ישרה סביב הברכיים שלו. הוא מחזיק שד בכף ידו הפתוחה. עלי הכותרת הצהובים נפרדים ומאפשרים מבט חטוף. באצבעות ידו השנייה הוא לוקח את הקרסול שלה, מכיל אותו בחיבוק זעיר ומושלם.

השמש שוקעת ובמקומה ממלא את החדר נוזל דחוס. בצמיגות הגוברת, היא כופפת לאחור את אצבעות רגליה לנשיקה אחרונה, לאט. לאט, הוא מפריד את שפתיו. הנוזל נכנס לו דרך הפה, ממלא אותו, כמרפא. הוא משחרר את שרירי הלסת ממשימתם הלא נגמרת, מסיר מהלשון את כובד עצמה. הוא מקיף את האברים הפנימיים, העייפים בהתפוררותם הבלתי הפיכה, עוטף אותם ומקבע.

בין האצבעות שלו לקרסול שלה, זיכרון חי ופרוע מתקבץ פתאום, מתלהט. הנוזל מצנן אותו.

אל תחנקי אותי, הוא אומר, את יודעת שאני קלאוסטרופובי.
היא צוחקת ונאחזת בו, מחבקת אותו חזק, נלחצת לגופו.
כשהייתי קטן, הוא אומר, היו משכיבים אותי לישון בצהרים עם בת דודה שלי.
אני יודעת, היא נכנסת לדבריו, כבר סיפרת לי מליון פעם.
בת דודה שלי הייתה מתלפפת סביבי מתוך שינה, היא הייתה כורכת סביבי את הרגליים שלה
ואני הייתי מרגיש שאני נחנק, שאני לא יכול יותר, הייתי בועט בה ומכה אותה בכל הכוח
אבל כלום לא עזר, עד שבסוף אמא שלי הייתה באה ונשכבת בינינו.
כשהוא אומר אמא שלי תחושה של רגיעה עצומה ואמהית ממלאה את החלל שבינו לבין בת
דודתו המדומיינת. היא מחניקה את הכעס, צוחקת בשובבות.
די, הוא אומר, בלגנת את כל הסדינים. הוא קם לתקן אותם והיא נשכבת בצד שלה של
המיטה כמו ילדה טובה, ישרה, מניחה לסדין שהוא פורש לכסות את הפנים שלה. כשהוא
מנסה להדק אותו מתחת למזרון היא מתחילה להשתולל עם אצבעות הרגליים. תפסיקי,
הוא אומר לה, קצת רצינות. היא מפסיקה והוא מסתכל במיטה המסודרת לשביעות רצונו.
הוא מרים את הסדין בצד שלו ונשכב, גופו ישר וזרועותיו במנוחה לצדי הגוף. היא קופצת
עליו בצהלות. מחבקת אותו.

תפסיקי, הוא אומר לה, למה את ממשיכה אם את יודעת שזה מפריע?
אתה תמיד ממשיך כשאתה שם לב שמשוהו מפריע לי, מיד כשאתה שם לב אתה ממשיך
בכוונה כדי לראות אם אני אתעצבן, היא אומרת.

מה למשל?

אני לא זוכרת, היא אומרת וכוועסת על עצמה, היא יודעת שזה ככה אבל עכשיו אין לה
דוגמא.

הוא בא לעזרתה. הוא אוהב להתווכח ואוהב לצאת צודק אבל הוא לא רוצה לנצח בצורה
לא הוגנת. למשל, הוא מזכיר לה, כשאני חוזר אחר־ך.

למשל, היא אומרת. אבל היא לא רוצה להתווכח, פתאום היא נהיית עצובה. היא מוותרת
ונשכבת בצד שלה, היא לא נוגעת בו. הוא שואל אותה מה קרה. היא לא עונה. הוא נוגע
בה. היא לא זזה. הוא נוגע לה בשדיים. הוא מכניס את היד לתחתונים שלה. האמת שהיא
חשבה שהוא עייף מדי הלילה, הנסיעה הארוכה ברכבת וכל היום בעבודה. היא תוהה אם זה
היה לו בראש עוד קודם או שזה קשור לוויכוח. הוא לוקח את היד שלה ונותן לה להרגיש
את הזקפה. היא מדמיינת אותה בחושך. הוא מוריד את החולצה. הוא גורר אותה בעדינות
ומקרב את הראש שלה לזין. היא לוקחת אותו בפה. היא חושבת שבסך הכול רק את עצמה
יש לה להאשים, ואין סיבה להעניש אותו בגלל שהיא ציפתה למשוהו אחר, ליחס אחר,

דברים שלא היו מעולם. אחר כך הוא משכיב אותה על הגב, ולמרות שהחליטה לא להעניש היא שותקת עד שהאנחה הראשונה מסתננת בניגוד מסוים לרצונה. כשהם גומרים היא לא מחבקת אותו חזק, לא מנשקת את הגוף האהוב כל כך שעושה לה טוב. היא נשכבת ישרה בצד שלה של המיטה. הוא לובש את החולצה ונשכב, ישר, בצד שלו. הוא לוקח את היד שלה ואוחז אותה ביניהם כאילו שהם מטיילים. כשהם מטיילים הוא לא עושה את זה אף פעם. היא משאירה את היד שלה בשלו ונותנת לו ללחוץ אותה מדי כמה שניות, כאילו הוא משדר משהו במורס. היא לא מבינה מה. היא מוותרת ולוחצת בחזרה. כנראה שכך הם נרדמים. במהלך הלילה הוא מתהפך על הצד ומחבק אותה. היא חושבת שמתוך שינה הוא אוהב אותה, למרות שהיא אף פעם לא בטוחה אם הוא יודע שזו היא. אחר כך היא שוקעת לשינה על סף ערות. נדמה לה שהוא פתאום נכרך סביבה, מפתל את הרגליים שלו בשלה כמו תמנון, כמו שהוא שונא, כמו בת דודה שלו. היא מתרגשת מתוך שינה ויכול להיות שהיא אפילו אומרת לו שהיא אוהבת אותו, למרות שהיא לא בטוחה. אחר כך, ובזה היא משוכנעת, היא ממלאת בנשיקות את הצוואר שלו ואת צווארון החולצה. הם ישנים כמו תמיד, מחובקים, מתהפכים מצד לצד, נפרדים ומתחברים כמו גלי הים.

"את עומדת לבכות?" הוא אומר. זה די נראה ככה. עיני הבלון שלה יוצאות מחוריהן, צורתן מעוותת מכובד המים המלוחים. הן נחות על ריסי המתכת המחודדים שלה. הן עומדות להתפוצץ. היא מנסה לא לעפעף ונועצת את מבטה באיזו נקודה באוויר שלא מעציבה אותה. האוויר העגום בולע את הנקודה ומתנפל גם עליה. הברזל הקר של הריסים חודר דרך העיניים שנקרעות ושופכות את המים. הריסים מחלידים מיד. העיניים הקרועות, הריקות, מחפשות נקודה אחרת. הוא מתקרב ומחבק אותה ברוך ששורף את עור הפלסטיק ושכבת הספוג שמתחתיו, משאיר אחריו תעלה יבשה בצורת זרועות. הוא מסתכל במנגנון המורכב שנחשף, עשוי מתכת ענוגה. הוא מעביר את לשונו על גלגלי השיניים הזעירים, החלקים הקטנים המבריקים והחיבורים שביניהם. הוא לא מביין. הם מתוקים ומתכהים למגע לשונו החומצית. היא עוברת אחריו עם האצבע. היא נחתכת על משהו חד. היא מכניסה את היד השניה מתחת לשכבת הספוג, מחפשת משהו. בתנועה חדה היא מנתקת את הזרם. לרגע היא קופאת במקומה, באוושה חרישית המנגנון נעצר, היא נופלת. הוא תופס אותה בשערות וגורר אותה על החול החם. החול המתורגל בולע את העקבות בין רגע.

רחוק מהאמת, הוא מטביע אצבע קרה בצד ימין של הגב, כעשרה סנטימטר וחצי מתחת לקו המותניים. הבשר נסוג כמו פחד, מותיר מנהרה מוצקה בנטיה קלה כלפי מטה. הוא לוחץ, מחפש לשווא את הנקודה המדויקת. הנקודה המדויקת רוטטת, לועגת לו. הוא מיצב אותה עם היד השניה, ודוחף את האצבע בכוח עד הקרקעית, עד המקום בו השרירים מתפתלים זה בזה לפלונטר. הוא מפריד אותם, חופר בשכבות שריר סיביות ויבשות, שבריריות, מסיר את העול. בכף ידו השניה, הפתוחה על שדיה, הוא דוחף אותה אחורה, מאזן אותה על האצבע. האצבע נדרכת ונרפה לסירוגין, מחליפה בין כאב מעודן להקלה רגעית. הוא נמתח כדי ללקק את צווארה, לנשוך את שדיה, ללקק את האצבעות שלו כשהוא מרייר בעוז. נחל קטן זולג בין גבעות השדיים שנוצרו בין האצבעות המוחצות אותם. הוא מעקל את הצוואר כדי ללכוד את הנוזל בשפתיו, אבל הנוזל גולש כלפי מטה ומרטיב את רגליהם. הוא ממלא את פיו בצורות, עגול עגול, אליפטי, עקום, כל הרכות שאפשר לדחוס שם. הוא משתכר מהצבעים, מהמרקם.

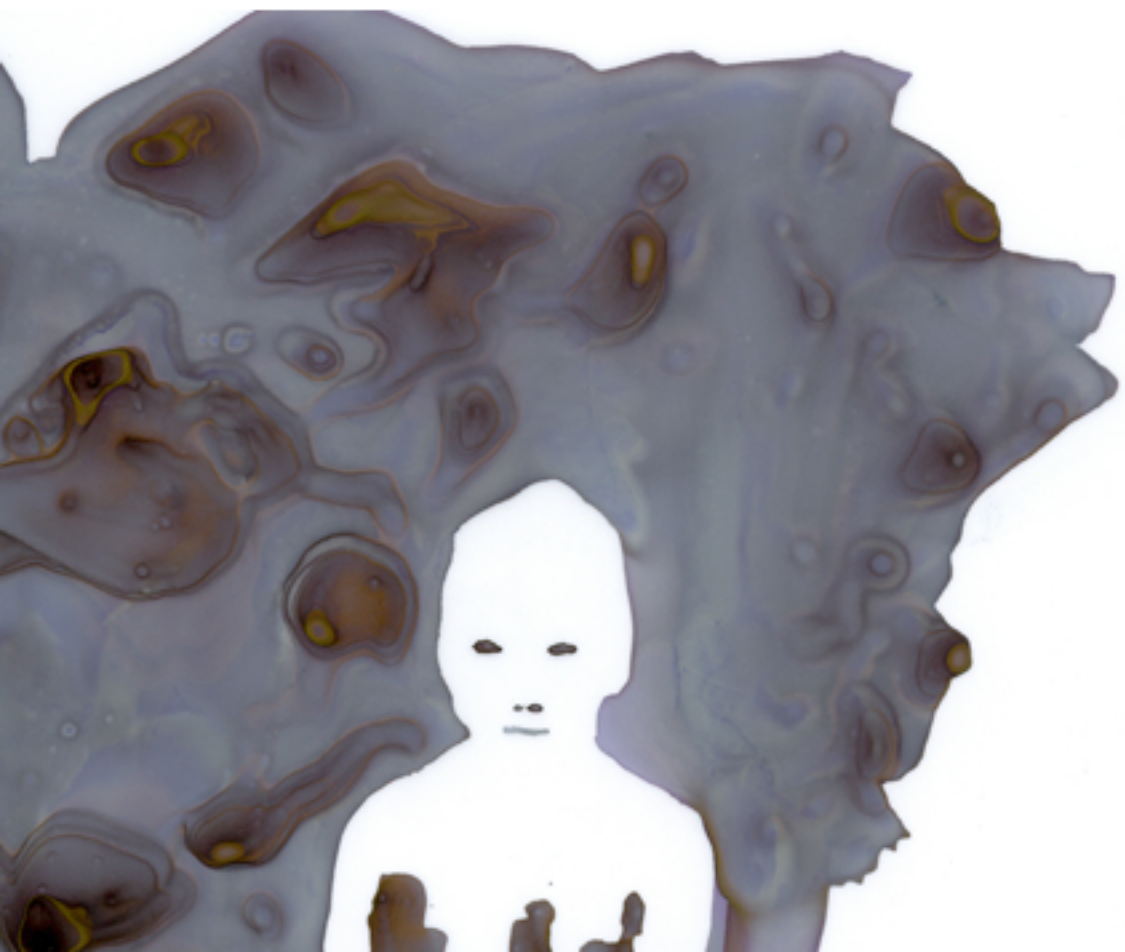
היא משתנה באלם. בשר הגב מתכווץ סביב האצבע, יוצר קליפה קשה שלוחצת. היא מסתובבת במהירות כשמונים ושבע מעלות, האצבע נשברת בצליל יבש, נפרדת מגופה הקודם. היא משלימה את הסיבוב באיטיות. מנשקת את עיניו הפושרות, את הפה הפעור למחצה. היא חשה בגל של עדנה המאיץ את נשימתה. בתוכה, האצבע פועמת חרישית בקצבו הבלתי מסתגל של לב אחר.

בתנופה בישנית היא לוקחת את ידו באצבעותיה העדינות ובו בזמן מעיפה בעיטה חזקה לשקרנות שמחת לשולחן. ידה קרה ומבושמת, היא לוחצת את אצבעותיו כמרמזת ועוצרת לו את מחזור הדם. הוא מחייך, שריריו נדרכים באופן מופרז. היא מסירה את נעלה ומבקשת את רגלו באצבעות רגליה. היא מוצאת משהו שעיר ומלטפת אותו במשך כמה דקות, עד שהיא מבחינה שזאת השקרנות שהחליטה להתחבא בין מפת השולחן והמכנסיים שלו, שני בדים שלמרבה הצער דומים זה לזה במיוחד. היא משליכה את הסיגריה שבשפתיה ומועכת את השקרנות בעקב הנעל בלי לאבד ולו לרגע את תנוחתה רבת החן. השקרנות פותחת בכאב את עיניה העצובות ומחפשת מקלט בנעל הריקה. הנעל צרה מאוד ותלולה, אבל השקרנות מתכווצת פנימה ומצליחה להדחס כולה חוץ מזנבה הצבעוני, שמגיע עד זוג הנעליים השני ומותח קו מפריד המחלק את האזור שמתחת השולחן בדיוק לשתיים. היא חוזרת ומנסה את העניין עם הרגל, והפעם קולעת למטרה. היא מלטפת במיאוס את בד המכנסיים, אצבעותיה ההיפר-רגישות מצטמררות למגע הפסים האופקיים הבזויים. גם הוא מתחרט מאוד על בחירת החליפה. למשך חלקיק שניה קסום מחשבותיהם מתאחדות באופן מושלם בידיעה המוחלטת שכמה שיותר מהר הוא יפשוט את החליפה, כך יותר טוב. היא

מניחה לידו ומרימה את כוס היין שלה אל שפתיה הצבועות אדום מבהיל. טיפת אחת אובדת בדרך ומתגלגלת במורד מחשופה החיזור. הוא עוקב אחריה בעיניו. זקפת פתע מרימה את הרגל ששילב על רגלו השנייה, הברך מכה בשולחן בחזקה, הופכת את כוסות היין וגורמת לו לכאב שמכמיש את זקפתו באופן בלתי הפיך. הוא מוריד את הרגל לרצפה ודורך על הזנב של השקרנות, שמתעוררת במצב רוח רע. הוא מסתכל בשולחן, מובך, ומחשב במהירות את סיכוייו. אסור לאבד אף רגע. הוא מעיף מזלג ומזנק מתחת לשולחן בעקבותיו. מפת השולחן, הדומה דמיון מדכדך לחליפה שלו, מסווה אותו באופן מושלם. בידו האחת הוא מגשש אחר השקרנות כדי להרגיעה, בשניה הוא פותח את כפתורי החליפה. השקרנות מגררת בהנאה. הוא מסתכל עליה, ושם לב שהיא דווקא ממש חמודה. היא חמימה וגמישה, עיניה גדולות וכחולות ואין לה פה. בלי החליפה הוא מרגיש מיד חופשי יותר, ובעצם בכלל לא בא לו לחזור. הוא נשאר שרוע מתחת לשולחן בתחתונים, ומשחק עם השקרנות עד שהוא רואה שהכסא עליו היא יושבת זז מהשולחן, והרגליים שלה נסוגות. הוא מתבונן בהן מהמחבוא בעוד הן מתרחקות במהירות.

תחושה שנשארה בה, מין מתיחות חשמלית או גל הדף, נושאת את המילים ששמרה בגופה אל קצה שפתייה. היא מהססת רגע ואומרת "התגעגעתי אליך".
היא מחבקת אותו מאחור, מחביאה את פניה בגב שלו כשהוא לא אומר כלום. כאילו לא שמע.

חוט ארוך גורר מילים נוספות בעקבות הכובד של מה שנאמר.
"תגיד לי משהו נחמד."

אחרי שתיקה הוא אומר "על מה את חושבת?"
"תגיד לי משהו נחמד" היא חוזרת, בלתי נשמעת.

"מה למשל"

"תגיד שאתה אוהב אותי."

"אני אוהב אותך".

צחוק פורץ ממנה, לא בדיוק הצחוק שלה אבל גם לא לגמרי נטול שמחה.
"אל תדאג, אני יודעת שאתה אוהב אותי."

באמת היא יודעת. הוא מכבה את האור ונרדם. הם מחליפים צד ועכשיו הוא המחבק. חזה אל גב, היד שלו נחה ברכות על הבטן שלה. היא מצמידה אליו את אחוריה, ומרגישה את הבטן התחתונה, פין רך וישנוני, חמים. היא מתחככת בו והוא נוזף בה מתוך שינה, חושב שהיא רוצה עוד אהבה. "תפסיקי". היא מפסיקה.

אז היא מבחינה בליטוף עדין בגב התחתון שלה, רפרוף כנפיים של פרפר גדול ומאיר. היא שוכחת מהחישובים המסובכים שניסתה לבצע בחשיכה, ומקשיבה. הוא ישן, בטנו עולה ויורדת עם כל נשימה.

